

Ria Verhaeghe met „Glenden" bij Clo Bostoën 1997

Vallen, opstaan, knuffelen...

De Brugse kunstenares Ria Verhaeghe zette galerie Clo Bostoën in Marke (Kortrijk) geheel naar haar hand. Haar indringende, maar sobere installatie, „Glenden" genaamd, kan u nog tot 13 mei gaan bekijken.

Ria Verhaeghe heeft op haar ruim atelier (drie hoog langs de Spinolarei) onder andere een rek waarop talloze (zwarte) dagboekjes prijken. Daarin verzamelt ze (Ria verzamelt en koestert heelwat...) onder een 70-tal trefwoorden “beelden" (haar “kosmologie"), beelden die ze uit gekregen of gevonden gedateerde kranten haalt omdat ze haar op een of andere manier inspireren. Deze momentopnames, dit “haastwerk", gaat ze manipuleren, abstraheren en verwerken in haar oeuvre. Zo geeft ze die beelden-van-een-moment toch weer een uniek en tijdloos karakter. Hoewel Verhaeghe vindt dat we onszelf in deze tijden voorbijhollen, wil ze er toch bewust deel van uitmaken. Met haar oeuvre gaat de Brugse dus niet tegen de tijd in werken, maar het heeft alles met de tijd te maken, of met “tijd" tout court, met leven en dood, heel zeker, met liefde en koesteren.

Ze liet galeriehoudster Bostoën twee van haar boekjes opendoen: Icarus en Glenden. Glenden zijn “toevallige" dubbelbeelden, afgedrukt in een krant aan elkaars keerzijde. Alsof het zo moest zijn ontstaat, gehouden tegen het licht, een nieuw beeld. Verhaeghe kadreert het in een oude passe-partout waarvan sommige een museumstempel dragen. Ze heeft er eerst soorten grote dia's van gemaakt en ze bijwijlen wat (van haar kille blauwe) kleur gegeven.

Voorts hangt centraal in de ruimte aan koorden te bungelen een installatie van geabstraheerde lichamen of delen ervan. Het zijn restanten van even zovele pogingen en mislukkingen tot ontstijgen van de aarde. Er wordt kippengaas gebruikt, papier maché en latex. Tegen de muur bevinden zich een paar frames met “knuffels": uitvergroete 3-dimensionele silhouetten van een afgedrukte dode of Icarus. Ze zitten onder een laag latex geborgen. Ze aanraken geeft een apart gevoel. Het meest prangende beeld ligt op een witte sokkel: een middel, twee benen en een rokje of wat daarvoor kan doorgaan, zielig en erotisch tegelijk. Beklijvend!

Op de grond staan verder, omgeven door witte ballonnen, twee monitoren met de rug tegen elkaar. Op de ene speelt een neef van de artieste op cello een Bachsuite en aan de andere kant kletteren de handjes van de zonen van Verhaeghe vinnig-ritmisch tegen elkaar aan. De suggestie van leven en dood lijkt vanzelfsprekend. Boven dit duet zweeft een bol waarop termen uit de balletwereld „geschreven" zijn. De bol zit gevat in een zwarte en witte handschoen. Het donkere exemplaar behoorde ooit toe aan de overleden vader van de kunstenares...

„Glenden" is een sobere, indringende tentoonstelling van een veelzijdige Brugse. En dit niet alleen in de herinnering aan kleurrijke knappe schilderijen van haar...

(Johan Debruyne)

Brugsch Handelsblad
De pen van de kenner De Standaard
- Vrijdag 2 mei 1997